

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

XIX. Annotatio. De modo meditandi Passionem. Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

obedientia Christi morientis; altera de humili-
tate; tertia de Eiusdem paupertate; ac dolori-
bus futura est. Neque imprudenter ille faciet,
qui Passionem Christi in tres partes, tanquam
triduum meditationum argumenta, volet distri-
buere: quarum prima contineat acta post Cœ-
næ, usque ad Caiphæ iudicium; altera, quæ
acta sunt post deductionem ad Pilatum, usque
ad publicam Christi coram populo ostensio-
nem cum dicto: *Ecce homo*: tertia demum il-
la, quæ contigerunt post latam mortis sen-
tentiã, usque ad sepulturam. Non parùm ta-
men profuturam spero illam meditandi me-
thodum, quam ad considerandas eminentissi-
mas tres virtutes patientis Christi præscripta-
mus; siquidem studiosè illam secutus fueris.

XIX. A N N O T A T I O.

De modo meditandi Passionem
Christi.

Pro septima die ante primam meditationem.

Modus meditandi Passionem Christi talis
est, qualem in meditationibus de Incarnatione,
Nativitate, & aliis occultioris eiusdem vitæ my-
steriis secuti sumus. S. Ignatij hæc erat metho-
dus; historiam sibi totam in primo præludio
proposuit. In secundo loci compositionem fe-
cit; in tertio proprium illi meditationi fru-
ctum

Yy

ctum

etum à DEO petiit. In primo puncto peribnas, in altero verba, in tertio actiones consideravit. Reliqua tria non sunt, nisi planior etiam eorum, quæ in præcedentibus continentur explicatio, vel potius applicatio discursus priora tria puncta: ex quibus practicas conclusiones vult deduci.

Hanc S. Ignatij methodum, quomodo secuti fuimus, ita in meditationibus etiam Passione amplectemur. In primo præludio historiam nobis in mentem revocabimus, in secundo loci compositionem faciemus, in tertio congruam meditationis argumento gratiam petemus. In ipsis punctis tamen non eundem quem supra, tenebimus ordinem, ut in primo obedientiam, in secundo humilitatem, in tertio paupertatem consideremus. Sed præ meditationem integram de obedientia, aliam de humilitate, tertiam de paupertate proponimus. In primo autem singularum meditationum puncto contemplabimur virtutis, in secundo consideramus, latitudinem, in tertio omnem illum adjunctorum circumstantiarum comitatum, unde nobis evadit virtus.

Et hunc in finem paulò nunc diutius præterea quædam Servatoris nostri de Divinis hinc sequuntur.

tribus documenta exequar, veritus, ne, si illa
suis meditationibus insererem, fastidium lecto-
pariturus essem. Duplici autem ratione de
hoc argumento loqui quis potest: vel cumula-
tim, scilicet simul omnia considerando, vel sin-
gula, aut potiora saltem pensulatiùs explican-
do. Nos utroque modo, si lubet, rem persequa-
mur.

Primo itaque moriens Salvator noster nos
instruit, quousque progredi debeat obedientia,
humilitas & paupertas nostra; hoc est, quous-
que crescere debeat pugnandi ardor, ut natu-
ram DEO, vel præcipienti, vel consulenti ali-
quid, integerrimè subiiciamus. Obedientiæ
hoc est officium, ut Divinæ voluntati om-
nem honorem, voluptatum, & eujuscunque rei
desiderium subiiciat. Humilitas autem peculia-
ri ratione honorum sitim, & contemptuum fu-
git ad Divinæ voluntatis legem temperat. Pau-
peritas denique eidem æternæ voluntati omne
voluptatum desiderium, & incommodorum
errorem consecrat.

Nulla verò est ex his virtutibus, quam Re-
surrector noster in sanctissima Passione sua non
summa perfectionis excellentia coluerit.
Obedientiam certè exercuit perfectissimè, cum
sequeretur hominibus despiciatissimis, ne-
quissimi-

quiffimis, iniquiffima fimul & triffiffima
 bentibus; unde in laudem tam fublimis
 dientia Divinus Spiritus effatus eft, quod
*obediens fuerit Filius DEI ufque ad mortem
 ad mortem autem crucis.*

Docuit item & exercuit humilitatem
 fundiffimam, cum summam crucis ignomi-
 am pro gloria fibi debita amplecteretur.
 quod commendat Spiritus Sanctus, dum
*humiliavit femetipfum, factus obediens
 mortem mortem autem crucis.*

Similis fuit & paupertatis excellentia:
 iis indigeret DEI Filius, quibus nemo unquam
 caruit, ea pateretur, quæ nemo unquam
 nuit. Huc pertinet illud, quod de feipfo
*Vulpes foveas habent, & volucres cæli
 Filius autem hominis non habet, ubi caput
 um reclinet.* Et id, quod per Prophetam
videte, fi eft dolor ficut dolor meus.

Sed ad alterum de virtutibus his diffe-
 modum veniamus, & fingillatim exponam
 mirabilem de hac virtutum triade doctrinam.

Obedivit DEI Filius æterno inprimis
 fuo, cum proficifceretur Jerofolymam illu-
 cidendus, cum in hortum proditori no-
 orationem fecederet, cum Judæ prodiret
 am, ejus exciperet osculum, fuorum hanc

tori impunè se permitteret, rapi, trahique, & modis indignissimis haberi se pateretur; cum deus denique Redemptionis nostræ in cruce consummaret, ut Prophetarum oracula impleret, ibique moreretur.

Obedivit ministris Jûdæorum, qui illum rapiabant cum immitti tumultu ad Annæ, Caiphæ, & Pilati tribunalia, qui tribus illius noctis, quæ captivam secuta est, horis, ignominiosissimè illum tractârunt, omnis generis tormentis cruciârunt, blasphemias in eum, tanquam DEUM aliquem commentitium, jacârunt.

Obedivit Caiphæ per DEUM vivum ipsam juranti, & toti concilio interroganti, num Messias esset?

Obedivit Herodi, qui veste candida indutum Pilato ignominiosè remisit.

Obedivit Pilato, à quo sæpius extra prætoriam ad Jûdæos exire jussus, & rursus intrò ad prætoriam revocatus fuit; à quo missus ad Herodem, cum Barrabba collat°, & dimisso latrone ad populi votum, ad virgas damnatus, militum rapi permissus, ad populum in ludicra purpura, & spinea corona, arundinem manu tenens productus fuit; à quo imperitissimè frequenter interrogatus, & post sextam innocentia ejus pronunciationem, ex ignavo demum plebis

metu, ad crucem damnatus fuit; à quo etiam
 cùm damnaretur, innocens iteratò proclama-
 tus, hostium tamen suorum furori traditus, in
 cruce, quamdiu ipsi placuit, retentus fuit. Quo
 solo demum annuente sepultus, & in sepulchro
 additis custodibus, tanquam impostor servatus
 fuit,

Obedivit prætorianis Pilati militibus, qui
 herodem raptum, inde ad Pilatum retraxerunt,
 qui flagellandum nudârunt, ad columinam
 gârunt, immani barbarie flagellârunt, resumptis
 vestimenta jusserunt, ad illudendum cohortem
 scurrarum convocârunt, vestes exuerunt,
 sus exuerunt, joculari eum purpura texerunt,
 spinis coronârunt, arundinem in regni, quod
 affectaret, contemptum ei tradiderunt, sic omni-
 tum positus genibus, tanquam mimicum
 gem salutârunt, alapis cæciderunt, sanctum
 mum ejus caput arundine verberârunt, spem
 altè in caput intruserunt, sic deformatum
 Judæos spectandum extraxerunt, in prætorium
 retraxerunt, purpurâ exuerunt, suis vestibus
 ducerunt, onustum cruce ad supplicium rap-
 runt, crucifigendum nudârunt, in cruce expo-
 derunt, eidem affixerunt, affixum cum immenso
 impetu elevârunt, irriferunt, & tandem vestes
 ejus inter se dividerunt, sortem in tunicam in-
 terarunt

à quo etiam
proclama
raditus, m
fuit. Quo
in sepulch
stor serva
tibus, qui
retraxerunt
umam
at, reser
dum tunc
vestes
ra texerunt
egni, qui
nt, sic con
imicum
sancti
unt, sp
rmatum
prætor
vestibus
cium rap
cruce ex
um imm
ndem v
unicam
seru

miserunt, DEUM, à quo derelictus erat, invo
canti illuserunt, modis perquam variis blasphem
arunt, acetum sitienti obtulerunt.

Ecce habes paulò enucleatius personas illas,
quibus obedire dignatus est moriens DEI Fili
us! Res ipsas, circa quas obedivit, ut uno verbo
omnes comprehendam, hoc unum dixisse suffi
ciat, fuisse probrosissimas, crudelissimas, iniquis
simas.

Jam humilitas patientis Jesu in singula fe
re momenta crevit. Absens venditur, manife
stè proditur, noctu ceu latro comprehenditur,
ita summo imperante Pontifice. Annas, cum
non nisi privata tunc persona esset, cum ingenti
illum factu examinat, & verberari coram se, &
præsentem magno circumstantium numero per
mittit.

Caiphas pro potestate coram pleniore Con
cilio in ipsum inquit, accusatur à falsis testi
bus, blasphemix damnatur reus à tota circum
stante corona.

Inter scurrilium famulorum manus, eorun
dem crudelitati relinquitur. Petrus coram
omnibus cum juramentis & execrationibus il
lum negat. Sub auroram rursus ad examen
cum majore ignominia rapitur, & denuo ut
blasphemus damnatur.

Totius Senatûs consensu ad mortem cruciatum
condemnatur, Romanisque, ut in eum hæc sen-
retur sententia, tradendus judicatur, quod po-
stas illa non penes Judæos esset, idque ad mor-
rem morituri infamiam.

Pilatus rursus ad se adductum interro-
gatur, principes populi accusant; intervenient
denuo falsis testibus, Herodes cum exercitu
missum ad se spernit. Hæc omnia contingunt
festivitate totius anni maximâ. Totius orbis
gentes, quæ ad Festum Jerosolymam conflux-
erant, inexpectato hoc eventû percellunt.
Ex omnibus idcirco totius orbis angulis
prætorium concursus fit, & in densissima
multitudine populus congregatur. Reverentia
interea Jesus ex Herodis regia, contemptis
publica insignia secum gestans, quibus tanquam
stultum ornari Rex jusserat.

Reducem Judex insontem declarat; & hoc
ipsum ad ignominiam pertinet. Sed mox pro-
cipies populi, elatis clamoribus, ad mortem
eum deposcunt. Liberare conatur insontem
dex, sed non sine novo contemptûs argumen-
to. Nam ecce! furiosæ plebeculæ judicio,
cum infami latrone proponitur, libertati
sperabat Præses, præ homicida asserendus:
contrarium contigit. Insanum vulgus absol-
vit.

...onem, & auctorem vitæ tolli jubet, idque
...am furiosis clamoribus, ut demum homicidæ
...iam à Præsede impetrarent.

Tunc primùm omnium ordinum furores
contra infontem DEI Filium se armat. Flagel-
latur enim tanquam homo perditissimus. Col-
locantur in unum prætoriani milites, & pro-
pria auctoritate, non exspectato Judicis aut de-
creti, aut permissione crudelissimè verberant,
et contempuum, & tormentorum mille for-
mas, quibus crudele hoc flagellorum supplici-
um auxerunt.

Spektandus in publicum producit, habitu
miserabili, sed cæca populi rabies ad cru-
entissimè iteratis clamoribus vociferatur, barbaric
que longè, quàm omne, quod adhuc susti-
tormentorum genus atrocior. Neronia-
num animum ad compassionem permovisset
& miseranda facies. Et si quid hominis adhuc in
corde fuisset reliquum impiis, vel bestia fuif-
set compassuri, si quàm tam barbarè excrucia-
tum spectassent. Sed frustrà est: quorum judi-
cio DEI Filius absolvendus producit, homi-
nem, quantus in corde latuit, omnem exuerunt,
diabolicâ rabie furiosi, nisi mortuum vide-
rent, quem oderunt gratis, non acquiescunt.

Ita ergo à summis, infimisque reprobatus in-

nocens Redemptor, tandem & à Præside datus
 natur, neque ad aliud toties repetita innocen-
 tiæ testimonia, neque uxoris Pilati preces
 viebant, nisi ad maiorem mortis ignominiam

Sententiæ pronunciationem furiales
 clamores, novique contemptus excipiunt. Co-
 ce, quantumvis viribus planè omnibus ex-
 stus, oneratur, id quod crudelitas erat, & ju-
 stiæ adversa, & sine exemplo. Collabentem
 onere incussis ictibus propellunt, raptant,
 hñntque funibus ad infamem locum, seculi
 simorum hominum supplicii destinatum.

Medium inter duos latrones educunt, & o-
 dium itidem tanquam utriusque ducem con-
 figunt. Quòdque solum adhuc furori satis
 go supererat, cum patientiam, quã hæc omnia
 tolerabat, viderent, ut & verbis nocerent,
 phemias ingerunt, fel & acetum potandum
 ferunt, & omnium transeuntium cachinnis
 que cavillis exponunt. Cum rabies verò
 morte quidem satiaretur ejus, quem occidit
 jam sepultum, tanquam præstigiatores, & o-
 scipulos, ut impostores, infamant: eoque
 lio custodiam apponunt tumulo, ut Aposto-
 rum fraudibus caveretur.

Et hucusque scilicet Humilitatis am-
 crescere Salvator voluit, ut ignominiam

major ne fingi quidem potest, amplexatus sit, in innocentiam, inquam, quæ tantò ad dolorem acerbior, quantò plures erant eorum, qui eum indignè innocentem tractabant, quibus in confirmatione priùs longè maximâ fuerat.

Denique & summam DEI Filius in Passione sua paupertatem exercuit: sive deinde illam, in se est, consideremus; quòd nihil videlicet possederit, nudus in cruce mortuus, in precaria sindone, & alieno tumulo sepultus fuerit; sive etiam eandem secundùm proprios suos effectus observemus.

Omni enim vitæ mortalis commodo planè destitutus, dolores experiri voluit acerrimos, & longè communes paupertatis effectus excederent; cuius plerumque non est aliud proptium, quàm naturæ commodis egere.

Et sanè quantum ad hoc voluptatum desiderium in nobis extinguendum pertinet, doctrinæ reliquit admirabiles. Derelictus enim est a Patre suo; omni interno animi solatio sua sponte se privavit, & tristitiam, quæ inferiorem animæ partem affligeret, admisit gravissimam; vires prodigiôsâ virtute conservavit, ut, quidquid tolerandum aeternus Pater voluisset, plenè exhaurire posset; sed neque ultimum ex homine admisit solatium, quin quòd

no-

novos inde dolores ceperit : tum ex sanctissima
in primis Matris suæ compatiens doloribus
tum ex discipulorum ignavâ fugâ, contra am-
ris utique, quem debebant, constantissimi præ-
cepta susceptam.

Tanta deinde passus est, toties hac illac
æus, & raptatus, alapis cæsus, flagellatus,
ronatus, arundine percussus, vestibus post
manem verberationem exutus, ponderosa
ce oneratus, clavis transfixus, cum mem-
rum acerbissima luxatione distentus, in
erectione ac plantatione succussus, sivi
sus calidissima, & sanguine prorsus omni
haustus.

Tametsi autem hi dolores magni san-
acerbi essent, incomparabilis tamen erat
quam in fundo cordis sensit tristitia, & hoc
omnibus suppliciis gravior, quòd DEI officen-
retur infinita Majestas, & tanta animarum
multitudo æternùm esset peritura. Et quoniam
conformis erat dolor amoris, quo æternum
trem, peccatis nostris offensum complexum
necesse sanè est, ut fuerit inæstimabilis. Neque
amor, odii, quo peccata detestabatur, man-
ra erat, & cum odii ratione etiam dolor
æus est; quàm ergo omni æstimatione
major fuerit afflictio illa, quam ex æterni

is unice dilecti gravissimis offensis non potest non sentire amantissimus tanti Patris Filius?

Potest præterea ad hos Christi dolores revocari, quidquid ab hominibus, dum inter nos vitæ, passus est; quæ proinde omnia sunt ejusmodi, ut aptè ad paupertatem reduci possint. In dubitatum enim est, si DEI Filius cum illa dignitate, & titulorum, opum, comitatûs, potentiaque Regiæ Majestatis, mundo spectabilis vovisset vivere, nullum utique futurum fuisse tam desperatæ vecordiæ, qui aut factis aut verbo indignius tractare auderet cœli, terræque Dominum: atque adeo procul sanè fuisset abfuturus ab illo despicabili nimium statu, in quem paupertas, quam amplexus est, eum redegit.

Adde his omnibus invictam Redemptoris patientiam, quam in omnibus tormentis cum servaret, aliud apud hostes suos, odio penitus incantantes, non effecit, quàm ut semper iidem, hoc est, nunquam non furiosi, & ad nocendum extinctâ rabie ardentes essent.

Et hæc tandem sunt, quæ cœli, terræque Dominus dignatus est agere; hæc, quæ demissus ad salutem nostram ab æternò Patre Magister docere nos voluit; ad quæ mentem servare vigilem, attentamque convenit, moresque etiam

etiam meos ad illorum imitationem compo-
re. Curabo igitur omni, quo fas erit, studio,
illos in voluntate affectus excitem, ad quos
sentio summopere excitari.

Sic ergo mecum statuam: omnis, quam in
quidem vita obtinere fas sit, felicitatis summam
in hoc sistere, ut Regias has virtutes quàm
pensissimè commendatas mihi habeam, nec
in domo DEI, in Redemptoris mei Ecclesi-
tæ conditionem aliquam nobiliorem esse, quàm
illam, quæ obedientiæ, humilitatis atque patri-
tæ studiosa est. Quid enim? an excellens
aliquod vitæ genus esse possit, quàm illud,
quo æternus Pater Unigenitum suum pro
quem non solum amplius, quàm omnes
creaturas dilexit, sed tanto amore, quanto
ipsum, complexus est?

Cùm indubitatum itaque esse judicem,
Filios DEO peculiari modo caros numerari
non posse, qui sub ejus obedientiâ exactissimè
non vivunt, & quibus adversi nihil, nihil
humilientur, accidit; ideo hæc omnia tanquam
pretiosos DEI favores æstimabo, amabo
& desiderabo, votis omnibus hoc contendam
ut cælestibus his gratis ad salutem meam, ut
placitum fuerit, nunquam non utar. Consi-
bo me Divinæ Majestati ad Divinas has opor-

animo ad illarum adorationem pronò , cum gratiarum actione recipiendas. Proponam, si quid hujusce generis immittere Divina bonitas dignabitur, ita illud acceptare, ut teneris etiam complexibus in imò corde stringam. Denique rogabo, ut, qui hanc animo voluntatem dignatus est indulgere, ille etiam Divinæ gratiæ suæ præsidio, suo tempore efficacem reddat.

XX. ANNOTATIO.

Finis & ordo quartæ Hebdomadis.

Pro octava die ante primam Meditatio-

Finis quartæ hebdomadis est, animum ad perfectam finis sui ultimi inquisitionem perferre, amorem illi virtutis prorsus integræ persequendo, ostendendo illi hunc in finem inestimabile perfectioris vitæ bonum, quod in DEI unum anima, animæque cum DEO conjunctione consistit. Animus enim plenè sibi met, suisque commodis mortuus, qui abjecto jam divitiarum, voluptatum & honorum amore, paupertatem, atque incommoda & contemptus, sui que humiliationes quærit, jam illud in se expressit, quod secundæ & tertiæ hebdomadis exercitia tradiderunt; exercuit jam obedientiam, humilitatem, & paupertatem Redemptoris sui, &